

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho , Ph.D. a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: **S. B.**
zastoupený M. B.

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019, č. j. 306307/2019-VO,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o žádosti žalobce ze dne 29. 1. 2019, č. ALGI 2019 01 29 0001, o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza dle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalovaný na základě nového posouzení důvodů neudělení víza dospěl k závěru, že rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Alžírsku, kterým byla žádost žalobce o krátkodobé vízum zamítnuta, bylo v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že při posuzování žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza postupovalo ve smyslu doporučení Komise k lepší transpozici a aplikaci Směrnice 2004/38/ES [Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009, o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států KOM(2009) 313 final; dále také jen „Sdělení Komise č. KOM (2009) 313 final“] a vycházel rovněž ze Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě COM(2014) 604 final, jehož přílohou je Příručka pro řešení otázky účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU (dále jen „Příručka pro účelové sňatky“). Žalovaný nejprve zkoumal, zda existují indikativní kritéria, která poukazují na to, že zneužití práv Společenství je nepravděpodobné. Uvedl, že nelze konstatovat, že by žadatel sám získal bez problémů právo pobytu v zemích EU. S ohledem na okolnosti případu – žadatel má základní vzdělání, nevlastní žádný nemovitý majetek, žije s rodiči, má 8 sourozenců - by v případě podání standardní žádosti o vízum či pobyt byl považován za ekonomického migranta. Žalovaný dále uvedl, že dle manželky žadatele se pár měl seznámit před dvěma roky na internetu, před svatbou se setkali pouze 8 dní v Tunisku. Následné setkání bylo u příležitosti svatby. Pár neměl společnou domácnost, nelze hovořit o dlouhodobém vztahu. Pár nepřijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností. Žadatel neví, jaké úspory má jeho manželka a kolik vydělává. Manželství bylo uzavřeno v prosinci 2017, nelze tedy konstatovat, že trvá dlouhou dobu, pár se setkal pouze třikrát. Na základě hodnocení uvedených skutečností žalovaný uvedl, že *prima facie* nelze konstatovat, že manželství nebylo uzavřeno účelově.
3. Zastupitelský úřad Alžír během šetření získal poznatky z více zdrojů, jednalo se o pohovor s žadatelem, pohovor s jeho manželkou provedený cizineckou policií a rešerší vizové historie žadatele. I když z evropského hlediska je seznámení na internetu běžné, z pohledu arabské kultury a ohledem na to, že pár se až do konání svatby viděl pouze 8 dní, jedná se o seznámení velmi nekonvenční. I evropské páry se po seznámení na internetu dlouhodobě scházejí. Nedostatečné poznání způsobuje i jazyková bariéra. Žadatel je schopen hovořit na základní úrovni anglicky, manželka dle jeho vyjádření angličtinu příliš neovládá. Manželka jako komunikační jazyk uvádí angličtinu, arabštinu a kabylištinu, přiznává však používání překladáče.
4. Žalovaný dále zmínil, že Alžírsko je migračně vysoce rizikovou zemí, za účelem migrace mladí alžírští muži využívají účelově uzavřené sňatky, což Příručka pro účelové sňatky uvádí jako způsob seznámení typický pro tzv. *marriage by deception*, kdy občan třetí země pouze předstírá své city do získání povolení k přechodnému či trvalému pobytu, popřípadě odchází do jiných zemí EU. Žadatel nemá žádné znalosti o České republice. Dále žalovaný zmínil rozpory ve výpovědích žadatele a jeho manželky.
5. ZÚ Tunis proto žádost žadatele o vízum zamítl v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

6. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. První žádost o krátkodobé schengenské vízum, kterou žalobce podal v roce 2018, aby mohl vycestovat za svou manželkou M. B., byla po poskytnutí všech dokladů a pohovorů s žalobce i jeho manželkou zamítnuta z důvodu obcházení zákona podvodného jednání s cílem získat vízum. Druhá žádost byla zamítnuta ze stejných důvodů. Žalobce stejně jako v prvním případě předložil všechny potřebné podklady. Správní orgán prvního stupně však neprovedl pohovor s manželkou, ale pouze se žalobcem. Tento pohovor byl veden za účelem aktualizace informací. Dle žalobce však správní orgán měl vést nové řízení, nikoliv pouze v rychlosti aktualizovat již poskytnuté informace a měl se řídit §3 správního řádu. V odůvodnění pak byly zkopírovány skutečnosti uvedené v prvním rozhodnutí, pouze zde byla jedna nová věta – že nový pohovor ze dne 29. 1. 2019 nevyvrátil informace z prvního pohovoru, tedy stále platí rozpory mezi pohovory manželů. Správní orgán prvního stupně se nezabýval zjištěním stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy vývojem vztahu. Položil pouze obecné otázky, co se změnilo, co chce dodat a tři extrémně konkrétní otázky, z jejichž odpovědí nic nevyvodil, např. na poslední intimní styk manželů.
8. Druhá žádost tedy byla posuzována jako pokračování první, kdy by měly být vyvráceny rozporné skutečnosti z prvního řízení. Toho si však žalobce nebyl vědom, předcházející řízení pokládal za skončené. V tomto duchu nebyl poučen a postup správního orgánu prvního stupně pokládá za nezákonný.
9. V nové žádosti se žalobce vyjádřil k indikativním kritériím, která poukazují na možný úmysl zneužití práv. K tomu se MZV nevyjádřilo, ovšem vyjádřilo se k obecným indikativním kritériím a k jejich posouzení použilo informace z prvního řízení a odpovědi žalobce na otázky v druhém řízení, které však nebyly položeny jeho manželce. Ani žalobci však nebyly položeny otázky, kterými by bylo možno zjistit, zda došlo ke změně. MZV také bezdůvodně generalizuje úmysly mladých alžírských mužů, což je nepřipustné.
10. Žalobci bylo vytýkáno, že od roku 2017 nebyl schopen říci cokoli na téma poměrů v České republice. Při pohovoru k druhé žádosti však na to nebyl dotazován. Přesto bylo dovozeno, že jelikož nezná českou kulturu, chce odcestovat do západoevropských zemí s muslimskou komunitou. Jedná se o nepodložené závěry. MZV rovněž uvedlo, že nebylo třeba zvát manželku k pohovoru, aniž by uvedlo, jak k tomu závěru dospělo. Následně uvedlo, že se s manželkou nemohou dorozumět z důvodu jazykové bariéry. Přitom zjištění, zda se učí jazyky, by mohlo mít dopad na posouzení jednoho z indikativních kritérií. MZV nahrazuje naprosto nedostatečné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy alespoň částečně posuzuje naplnění indikativních kritérií. Není ovšem možné, aby suplovalo povinnosti správního orgánu prvního stupně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno jak právně, tak i věcně. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vycházelo z řádně zjištěného skutkového stavu. Se žalobcem byl proveden pohovor, který odpovídá náležitostem §57 zákona o pobytu cizinců. S manželkou žalobce byl proveden pohovor cizineckou policií. Během nového řízení byl proveden pohovor se žalobcem, při

kterém byl dotázán na nové skutečnosti, které nastaly od předchozího pohovoru. Jedinou novou skutečností byla návštěva manželky. Tato skutečnost však neumožnila změnit předchozí závěr o účelově uzavřeném manželství ze strany žalobce jako žadatele.

12. Faktem zůstává, že se žalobce dopustil podvodného jednání ve smyslu §20 odst. 5 písm. f) zákona o pobytu cizinců, kdy uvedl záměrně neopравdivou informaci ohledně žádosti o schengenské vízum v minulosti, když uvedl, že o ně nežádal, bylo však zjištěno, že v roce 2016 žádal o vízum na Maltu.
13. Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, ve které zástupkyně uvedla, že žalovaný neprokázal, že by žalobce informaci o přechodí žádosti o vízum uvedl úmyslně. Byla mu položena otázka, zda byl někdy v Evropě, on odpověděl, že nikoliv.

IV. Jednání před Krajským soudem dne 10. 2. 2021

14. Ústního projednání věci se zúčastnila zástupkyně žalobce – jeho manželka a žalovaný. Setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Zástupkyně doplnila, že o úmyslu žalobce žít v České republice svědčí i skutečnost, že žalobce má příbuzné ve Francii, u vízum však žádá do České republiky. Ona jako manželka žalobce nemohla déle pobývat v Alžíru, starala se o nemocného otce, rodiče z důvodu zdravotního stavu nemohli přijet na její svatbu. V české republice má stále zaměstnání, je zde tedy vázána. S manželem komunikují denně, nevadí jim jazyková bariéra, dokáže se s ním domluvit lépe než s mnohými lidmi zde, manžel má úctu k lidem. Doložila řadu fotografií, které si s manželem posílají.

V. Posouzení věci soudem

15. Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného a shledal, že **žaloba není důvodná**.
16. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza žalobci z důvodů podle § 20 odst. 5 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců, neboť se dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území, a to tím, že uzavřel účelový sňatek.
17. Podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců rodinnému příslušníkovi občana EU, který sám není občanem EU a na území hodlá cestovat společně s tímto občanem EU nebo cestovat za tímto občanem, který již na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství. Podle písm. f) se se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil podvodného jednání s cílem získat vízum k pobytu na území.
18. Na postup při vyřízení žádosti o krátkodobé vízum podle § 20 zákona o pobytu cizinců se v souladu s § 168 uvedeného zákona nevztahují ustanovení části druhé a třetí zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), tedy včetně § 68 odst. 3 správního řádu. Přesto musí rozhodnutí o žádosti o udělení krátkodobého víza, resp. rozhodnutí o novém posouzení důvodů proti neudělení krátkodobého víza obsahovat dostatečně konkrétní

právní i skutkové důvody (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30).

19. V obecné rovině lze konstatovat, že doloží-li manžel občana EU při žádosti o krátkodobé vízum správnímu orgánu vznik manželství, je na něj nutno pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU, jemuž přísluší na základě Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, právo na vstup a právo pobytu v hostitelském členském státě, které tento hostitelský členský stát může omezit pouze při dodržení čl. 27 a čl. 35 uvedené směrnice, přitom omezení práva na vstup a pobyt podléhá restriktivnímu výkladu.
20. Zákon o pobytu cizinců výslovně nevymezuje konkrétní znaky, které by napomáhaly vymezit, co lze považovat za účelové manželství, určitá vodítka je však možné hledat v dokumentech Evropské unie. Ve Sdělení Komise KOM(2009) 313 final Evropská komise zformulovala definici účelových sňatků jako *„sňatky uzavřené výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok. Sňatek není možné považovat za účelový sňatek pouze z toho důvodu, že je spojen výhodou přistěhovalectví, nebo s jinou výhodou. Kvalita vztahu není pro použití článku 35 relevantní“* (pozn.: zvýraznění doplněno).
21. Za účelem zamezení vytváření zbytečných zátěží a překážek, Komise určila soubor indikativních kritérií, která poukazují na to, že je zneužití práv Společenství nepravděpodobné:
 - manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím,
 - pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu,
 - pár měl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu,
 - pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností,
 - manželství trvá dlouhou dobu.
22. Zároveň Komise přdestřela demonstrativně i soubor skutečností, které naopak indikují možný úmysl zneužití práv přiznaných směrnicí výlučně za účelem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví:
 - pár se před svatbou nikdy nesetkal,
 - pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají,
 - pár nemá společný jazyk, kterému oba rozumí,
 - důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen (s výjimkou peněz nebo darů, které byly předány jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí),
 - v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu,
 - rozvoj rodinného života pouze poté, kdy byl přijat příkaz k vyhoštění,
 - pár se rozvedl krátce potom, co státní dotyčný příslušník třetí země získal právo pobytu.

23. Výše uvedená kritéria by měla být považována za podněty pro zahájení vyšetřování, aniž by z nich bylo možné vyvozovat automatické závěry výsledků nebo dalšího šetření.
24. Účelovost manželství je otázkou skutkovou, přičemž pokud se správnímu orgánu podaří na základě řádných skutkových zjištění jednoznačně prokázat, že výlučným účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a že manželé nemají a neměli vést společný manželský život, je možné uvažovat o účelovém manželství. Za skutkové prokázání účelovosti manželství je přitom plně odpovědný správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, či rozsudek ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30).
25. V daném případě žalovaný nepochybil, pokud v první řadě zkoumal, zda jsou naplněna indikativní kritéria dle shora uvedeného Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Rady poukazující na to, že zneužití práv Společenství je nepravděpodobné. Vzhledem k tomu, že žádné z těchto kritérií nebylo v daném případě naplněno (bylo zjištěno, že pár nebyl v dlouhodobém vztahu před sňatkem, neměl a nemá společné bydliště, nepřijal žádný dlouhodobý společný právní ani finanční závazek, manželství netrvá dlouhou dobu, bylo uzavřeno v prosinci 2017, nelze konstatovat, že žalobce by bez problémů mohl získat právo pobytu v EU, nikdy dříve tam nepobýval. Žalovaný správně přistoupil k šetření za účelem zjištění, zda se ze strany žalobce jednalo o zneužití práva (účelový sňatek) či nikoliv.
26. Soud se ztotožňuje s názory správních orgánů, že manželství bylo žalobcem uzavřeno účelově, neboť tu existují shora uvedená negativní indikativní kritéria naznačující možný úmysl zneužití práv přiznaných Směrnicí výlučně za účelem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví ve smyslu shora citovaného Sdělení Komise č. KOM (2009) 313 final.
27. Jak soud zjistil ze správního spisu, po podání opakované žádosti byl se žalobcem veden dne 29. 1. 2019 na Velvyslanectví České republiky v Alžíru pohovor. Žalobce na dotaz, zda se něco změnilo od minulého pohovoru, který proběhl dne 19. 6. 2018, odpověděl, že se nic nezměnilo. Od té doby se s manželkou setkal v prosinci 2018, odjela 5. 1. 2019. Naposledy spolu spali 25. 12. 2018. Dále na výslovný dotaz na závěr konstatoval, že nic nechce dodat, stále platí vše z minula. Za těchto okolností postupoval správní orgán správně, pokud neprováděl nový pohovor s manželkou žalobce. Protože kromě jedné návštěvy manželky v Alžíru, kterou správní orgány nijak nezpochybovaly, neuvedl žalobce v žádosti ani při pohovoru žádné nové skutečnosti, nebylo nutno nový pohovor provádět. Pro posouzení věci jsou totiž podstatné skutečnosti tvrzené žadatelem. Pokud nové skutečnosti neuvedl a výslovně tvrdil, že „platí vše z minula“, nebylo zde nic, co by mohl správní orgán ověřovat na základě výpovědi manželky.
28. Správní orgán prvního stupně tedy s ohledem na absenci nových skutečností věc opětovně posoudil na základě skutečností zjištěných v minulém řízení. Soud se ztotožňuje se správními orgány, že uzavření manželství naplňuje znaky účelovosti. Pár se před svatbou setkal pouze jednou na dovolené v Tunisku. Neshodují se v údajích, kdy došlo k domluvě na svatbě, žalobce uvedl, že to navrhla manželka asi dva měsíce po prvním setkání, manželka uvedla, že to navrhl žalobce během prvního setkání v Tunisku a ihned se domluvil na svatbě. Rovněž se neshodují ohledně údajů o svatbě, žalobce uvedl, že se konala náboženská svatba 20. 12. 2017 a následně civilní svatba, termín si nepamatoval, Manželka uvedla, že se svatba konala u manžela doma 30. 9. 2017 bez účasti náboženského

představitele a byla zaregistrovaná na matrice 14. 12. 2017. žalobce uvedl, že dal své manželce věno v přepočtu 150 EUR, manželka uvedla, že žádné peníze nedostala. Žalobce uvedl, že nechce mít s manželkou děti, manželka uvedla, že si přejí děti, posléze i zdůraznila, že je to jeden z důvodů, proč chtějí společně pobývat v České republice, hodlají totiž vzhledem k jejímu věku vyhledat pomoc asistované reprodukce. Pár se rovněž neshodl v údajích ohledně místa soužití, žalobce uvedl, že s ním manželka bude žít v Alžírsku, připustil i možnost žití střídavě v ČR a v Alžírsku. Manželka uvedla, že život v Alžírsku odmítla, chtějí spolu bydlet v ČR ve Starovičkách.

29. Dalším z indikativních kritérií, které poukazují na možný úmysl zneužití práva, je skutečnost, že pár nemá společný jazyk, kterému oba rozumí. Žalobce v žalobě namítal, že se správní orgány měly zabývat otázkou, zda v tomto směru nedošlo ke změně. Soud je však toho názoru, že pokud žalobce výslovně uvedl, že od minula nedošlo k žádným změnám, vše je jako dřív, nebylo povinností správního orgánu domýšlet možné změny a vývoj a v tomto směru pokládat konkrétní dotazy. Bylo na žalobci, aby tyto skutečnosti uvedl sám. Jistě si musel být vědom obsahu odůvodnění, věděl tedy, proč byl v minulé žádosti neúspěšný. Závěr, že jazyková bariéra nadále existuje, je tedy oprávněný. Ostatně i manželka žalobce připustila používání překladáče, při jednání před soudem tvrdila že s manželem se dorozumí, slova nejsou vždy důležitá. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že jazyková bariéra není jediným důvodem zamítnutí žádosti.
30. Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl úvahy ohledně Alžírsko jako migračně vysoce rizikové zemi, jednalo se o obecné konstatování k dokreslení situace. Nebyl to důvod pro zamítnutí žádosti. Pokud správní orgány vytýkaly žalobci neznalost realit ve vztahu k ČR, je pravdou že žalobce v předchozím pohovoru žádné znalosti neuvedl, při pohovoru k aktuální žádosti výslovně uvedl, že od minulého pohovoru nedošlo k žádné změně, nezmínil, že by v této otázce došlo k nějakému vývoji.
31. Nelze konstatovat, že by bylo povinností žalobce vyvracet rozpory zjištěné v předcházejícím řízení, ani že by předmětem řízení bylo vyvracení již zjištěných rozporů. Pokud však žalobce sám uvedl, že od minulého řízení nedošlo k žádné změně a nebyl tvrzen žádný vývoj ve vztazích manželů až na jednu návštěvu manželky v Alžírsku, nebylo povinností správních orgánů domýšlet nové skutečnosti. Správní orgány tedy nepochybily při zjišťování skutkového stavu a nedošlo k porušení §3 správního řádu. Pokud žalobce namítá nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud neshledává důvodnou ani tuto námitku. Rozhodnutí správních orgánů je nutno považovat na jeden celek. Dvojinstančnost zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm. Žalovaný vycházel ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn správním orgánem prvního stupně a pouze doplnil odůvodnění. Žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

V. Závěr a náklady řízení

32. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
33. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

34. Žalobce ve věci úspěch neměl, tudíž nemá právo na náhradu nákladů. Žalovanému nevznikly náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. února 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu